

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪੇ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਲਕੁ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ॥ ਸੀਤਲਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ ॥
 ਬਿਘਨੁ ਗਏ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥੧॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ
 ਕੀ ਸਭ ਜੀਅ ਭਇਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਾਥਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ
 ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣੀ ਬੇਨੰਤੀ ॥ ਸਭ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵੰਤੀ ॥ ੨॥੧੧॥੭੫॥
 {ਪੰਨਾ 627}

ਪਦਅਰਥ:- ਜਾਪੇ—ਜਾਪਿ, ਜਪਿਆ ਕਰ। ਆਪੇ—ਆਪ ਹੀ। ਠਾਕਿ—ਰੋਕ ਕੇ। ਨਾਈ—ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ
 {Onw—ਨਾਈ, ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ}।1।

ਸਭ ਜੀਅ—ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਉੱਤੇ। ਰਹਾਉ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ—ਜਗਤ ਦਾ ਮੂਲ। ਕਰਣ—ਜਗਤ। ਸਮਰਾਥਾ—ਸਭ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਸੁਖਿ—ਸੁਖ ਵਿਚ,
 ਸੁਖ ਨਾਲ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਹੀ ਦਇਆਵਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆਵਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
 ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੋਈ (ਸਦਾ) ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! ਸਦਾ ਹੀ (ਸਿਰਫ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਰਾਖੇ ਹਨ।
 (ਬਾਲਕ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਪ ਹੀ) ਸੀਤਲਾ (ਚੇਚਕ) ਰੋਕ ਲਈ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ
 ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਖਤਰੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।1।

ਹੇ ਭਾਈ! ਪ੍ਰਭੁ ਜਗਤ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਤੇ, ਸਭ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆਂ ਹਰੇਕ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ (ਸਦਾ ਹੀ) ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਲਈ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਹੀ)
 ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਸੁਖੀ ਵੱਸਦੀ ਹੈ।2।11। 75।